

Εἶτα τὸ Κοντάκιον δίχορον ἀργῶς.
Ἦχος πλ. δ´. Αὐτόμελον.

Τῆ Ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια,
Ἀναγράφῳ σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε.
Ἄλλ´ ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον,
Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον,
Ἴνα κράζῳ σοι· Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὁ Ἱερεὺς ἱστάμενος εἰς τὸν σωλέα πρὸ τῆς
εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, ἀπαγγέλλει ἐμμελῶς τὴν
Α´ Στάσιν τῶν «Χαιρετισμῶν».

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη,
εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τό, Χαῖρε (ἐκ γ´)· καὶ σὺν τῇ
ἄσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν
Κύριε, ἐξίστατο, καὶ ἴστατο κραυγάζων πρὸς
αὐτὴν τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι´ ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμπει· χαῖρε, δι´ ἧς ἡ
ἀρὰ ἐκλείπει.

Ἐπειτα ψάλλεται τὸ Κοντάκιο κι ἀπὸ τοὺς δύο
χορούς τῶν ψαλτῶν σέ μέλος ἀργό.

Σ´ ἐσένα τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ ἀποδίδει ἡ
Πόλη σου τὴ νίκη καὶ σοῦ ἐκφράζει Θεοτόκε τίς θερ-
μές εὐχαριστίες πού λυτρώθηκε ἀπὸ τίς συμφορές.
Ἄλλὰ ἐσύ, πού ἡ δύναμή σου εἶναι ἀκατανίκητη,
σῶσε με κι ἐμένα ἀπὸ κάθε εἴδους κινδύνων γιὰ νά
σοῦ φωνάζω δυνατά· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Στὴ συνέχεια ὁ Ἱερέας ἀπαγγέλλει μέ μέλος τὴν
πρῶτη Στάση τῶν Χαιρετισμῶν:

ΣΤΑΣΗ ΠΡΩΤΗ

Ἄγγελος πού ἦταν πρῶτος μεταξὺ τῶν ἀγγέλων,
στάληκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νά πει στὴ Θεοτόκο τό
χαῖρε (3 φορές)· καὶ μέ τὴν ἀσώματή του φωνή, βλέ-
ποντάς σε Κύριε νά παίρνεις σῶμα (νά γίνεσαι
ἄνθρωπος), ἐκπλησσόταν καὶ στεκόταν φωνάζο-
ντας πρὸς αὐτὴν αὐτὰ τὰ λόγια·

Χαῖρε ἐσύ ἀπ' τὴν ὁποία θά λάμπει ἡ χαρὰ· χαῖρε
ἐσύ πού γιὰ χάρη σου θά σβήσει ἡ κατάρρα.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις·
χαῖρε, τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογι-
σμοῖς· χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον, καὶ Ἀγγέλων
ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα·
χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον· χαῖρε,
γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι'
ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Βλέπουσα ἡ Ἁγία, ἑαυτὴν ἐν ἀγνείᾳ, φησὶ τῷ
Γαβριὴλ θαρσαλέως· Τὸ παράδοξόν σου τῆς
φωνῆς, δυσπαράδεκτόν μου τῇ ψυχῇ φαίνεται·
ἀσπόρου γὰρ συλλήψεως τὴν κύησιν πῶς
λέγεις; κρᾶζων· Ἀλληλούϊα.

Γνώσιν ἄγνωστον γνῶναι, ἡ Παρθένος ζη-
τοῦσα, ἐβόησε πρὸς τὸν λειτουργοῦντα· Ἐκ

Χαῖρε ἐσύ πού ἔκανες νά σηκωθεῖ ὁ πεσμένος
Ἀδάμ· χαῖρε ἐσύ πού ἔγινες ἡ λύτρωση τῶν
δακρύων τῆς Εὐας.

Χαῖρε ὕψος στό ὁποῖο δύσκολα μποροῦν νά φθά-
σουν οἱ ἀνθρώπινοι λογισμοί· χαῖρε βάθος πού ἀδυ-
νατοῦν νά κατοπτεύσουν καὶ ἀγγέλων ὀφθαλμοί.

Χαῖρε ἐσύ πού ἔγινες ὁ θρόνος τοῦ Βασιλιᾶ (Χρι-
στοῦ)· χαῖρε γιατί βαστάζεις (στήν ἀγκάλη σου)
Ἐκεῖνον πού βαστάζει τὰ πάντα.

Χαῖρε ἀστέρι πού προμηνύεις τὸν Ἥλιο, χαῖρε κοι-
λία τῆς θεϊκῆς (τοῦ Λόγου) σαρκώσεως.

Χαῖρε ἐσύ μέ τὴν ὁποία γίνεται καινούρια ἡ κτίση·
χαῖρε ἐσύ μέ τὴν ὁποία γίνεται βρέφος ὁ Κτίστης.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Γνωρίζοντας τὴν ἀγνότητά της ἡ Παναγία λέγει
στόν Γαβριὴλ μέ θάρρος· Ὅσα παράδοξα ἀκούω
ἀπὸ τῆ φωνῆ σου, εἶναι δύσκολο νά τὰ δεχτῶ στήν
ψυχῇ μου· πῶς μοῦ ἀναγγέλλεις κύηση, ἀφοῦ δέν
προηγήθηκε σύλληψη ἀπὸ ἀνθρώπινη σπορά; Κι
ὅμως ἐσύ τό λέγεις καὶ φωνάζεις δυνατά, Ἀλληλού-
ϊα (αἰνεῖτε τὸν Θεό).

Θέλοντας ἡ Παρθένος νά γνωρίσει τό ἄγνωστο
αὐτό μυστήριο, εἶπε δυνατά πρὸς τὸν λειτουργό

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ω πανύμνητε Μητέρα, ἡ τεκοῦσα τὸν πάντων Ἁγίων ἀγιώτατον Λόγον (ἐκ γ´)· δεξαμένη τὴν νῦν προσφορὰν, ἀπὸ πάσης ῥῦσαι συμφορᾶς ἅπαντας· καὶ τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως, τοὺς σοὶ βοῶντας· Ἀλληλούϊα.

Καὶ πάλιν τὸν πρῶτον Οἶκον· Ἄγγελος πρωτοστάτης (σελ. 54). Εἶτα, τό· Τῇ Ὑπερμάχῳ... (σύντομον)· Τρισάγιον καὶ τὸ οἰκεῖον Κοντάκιον· Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως... Κύριε, ἐλέησον (μ´). Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ... Ἄσπιλε, ἀμόλυντε..., Καὶ δὸς ἡμῖν Δέσποτα... κ.λπ. (ἄνευ Εὐαγγελίου). Ἡ Ἀπόλυσις. Εὐξώμεθα..., Τὴν ὠραιότητα..., Δι' εὐχῶν... (σελ. 62-80).

Χαῖρε, τοῦ σώματός μου ἡ θεραπεία· χαῖρε, τῆς ψυχῆς μου ἡ σωτηρία.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Ὡ πανύμνητη Μητέρα, ποῦ γέννησες τῶν Ἁγίων ὄλων τὸν Ἁγιώτατο Λόγο (3 φορές)· ἀφοῦ δέχτηκες αὐτὴ τὴν προσφορὰ τῆς δοξολογίας μας, φύλαξέ μας ὅλους ἀπὸ κάθε συμφορὰ καὶ λύτρωσε ἀπὸ τὴ μέλλουσα κόλαση ἐμᾶς ποῦ σοῦ φωνάζουμε δυνατὰ Ἀλληλούϊα.

Καί πάλι τὸν πρῶτο Οἶκο· Ἄγγελος πρωτοστάτης... (σελ. 55). Ἐπειτα· «Τῇ Ὑπερμάχῳ...» (σύντομο). Τρισάγιο: «Ἅγιος ὁ Θεός...», Κοντάκιο: «Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως...», καὶ ὅλα ὅσα ἀναφέρονται τὴν πρώτη Ἑβδομάδα ἐκτός ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ ἡ ἀπόλυση: «Δι' εὐχῶν...» (σελ. 63-81).